

ΠΕΜΠΤΗ Ϛ' ἀπὸ τοῦ ΠΑΣΧΑ

Τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: Ἀνάληψις

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί Σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Στίχοι.

Ἐκ δεξιᾶς καθίσας πατρικῆς Λόγε,
Μύσταις παρασχὼν πίστιν ἀσφαλεστέραν.

Τοιχογραφία (1546/7), Ἱ. Μ. Διονυσίου, Ἄθω.

Τῇ Πέμπτῃ τῆς Ἀναλήψεως

(Πράξ. α' 1-12· Λουκ. κδ' 36-53)

Τεσσαράκοντα ἡμέρας διέτριψεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Αὐτοῦ Ἀνάστασιν, ἐμφανιζόμενος συνεχῶς ἐν διαφόροις τόποις εἰς τοὺς Ἐαυτοῦ Μαθητάς, μεθ' ὧν καὶ συνωμίλησε, καὶ συνέφαγε, καὶ συνέπιε, παριστάνων διὰ πάντων βεβαιωτέραν τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ.

Κατὰ δὲ τὴν σήμερον, ἣτις ἐστὶν ἡ τεσσαρακοστὴ τοῦ Πάσχα, καὶ τρίτῃ τότε τοῦ Μαΐου, ἐμφανισθεὶς πάλιν εἰς αὐτοὺς ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ πολλὰ πρότερον πρὸς αὐτοὺς διαλεχθεὶς, ἔδωκεν αὐτοῖς ἔπειτα τὴν τελευταίαν ἐντολήν, ἵνα ἀπελθόντες κηρύξωσιν Αὐτοῦ τὸ Ὄνομα εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ· ἐν τοσοῦτῳ ὁμως παρηγγείλεν αὐτοῖς, ἵνα μὴ ἀναχωρήσωσιν ἀπ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐκεῖ περιμένωσι συνηνωμένοι, ἕως ἂν λάβωσιν ἐντὸς ὀλίγου τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν, ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπ' αὐτούς.

Ταῦτα εἰπὼν, ἐξήγαγεν αὐτοὺς εἰς τῶν Ἐλαιῶν τὸ ὄρος, καὶ ὑψώσας τὰς χεῖρας Αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς· καὶ λέγων ἔτι τῆς πατρικῆς Αὐτοῦ

1. Εἰκὼν (1545/6) διὰ χειρὸς Θεοφάνους τοῦ Κρητός, Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα, Ἄθω.

εὐλογίας τὰ ῥήματα, ἀπεχωρίσθη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἐπήρθη εἰς τὰ ἄνω. Ἀμέσως νεφέλη φωτεινὴ, δείγμα τῆς θείας Αὐτοῦ μεγαλειότητος, ὑπεδέξατο Αὐτόν, ἐφ' ἧς καὶ καθήμενος, ὡς ἐπ' ὀχήματος βασιλικοῦ, ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκρύπτετο ἀπ' ἔμπροσθεν τῶν Μαθητῶν, οἵτινες ἔμενον προσηλωμένοι τὰ ὄμματα ἐπ' Αὐτόν. Ἐν τούτῳ, ἐπιφανέντες δύο Ἄγγελοι λευκοφοροῦντες, ἐν σχήματι ἀνδρικῶ, εἶπον πρὸς αὐτούς: Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐλεύσεται πάλιν ὁ Αὐτὸς τοιοιτοτρόπως, καθὼς εἶδετε Αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν. Λόγοι, οἵτινες συμπληροῦσι καὶ ἀπαρτίζουσι τὰ περὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου

τοῦ Θεοῦ δογματιζόμενα ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πληρώσας πᾶσαν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν Οἰκονομίαν, ἀνήλθε μετὰ δόξης εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς. Οἱ δὲ ἱεροὶ Αὐτοῦ Μαθηταὶ ὑπέστρεψαν ἀπὸ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν εἰς Ἱερουσαλήμ, χαίροντες διὰ τὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπαγγελίαν.

Ἰστέον δέ, ὅτι τῶν Ἐλαιῶν τὸ ὄρος ἀπέιχε τῆς Ἱερουσαλήμ τοσοῦτον διάστημα, ὅσον ἦν ὠρισμένον εἰς τοὺς Ἰουδαίους βαδίζειν τὴν ἡμέραν Σαββάτου· διὸ καὶ Σαββάτου ὁδὸς ἐλέγετο τὸ διάστημα ἐκεῖνο. Περὶ δὲ τοῦ μήκους αὐτοῦ οὕτω γράφει ὁ Οἰκουμένιος: Μίλιον ἓν ἢ τοῦ Σαββάτου ὁδός, ὡς φησιν Ὀριγένης* ἐν τῷ πέμπτῳ Στρωματεῖ, δισχιλίῳν πηχῶν ὑπῆρχεν, ἐν Ἑρμηνείᾳ εἰς τὰς Πράξεις. Αἰτιολογοῦσι δὲ τὸν προσδιορισμὸν τοῦτον, ὅτι καὶ τῶν πάλαι Ἰσραηλιτῶν τὰ σκηνώματα ἐν τῇ ἐρήμῳ τοσοῦτον ἀπέιχον τῆς Ἁγίας Σκηνῆς, ὅπου καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου βαδίζοντες, ἀπήρχοντο εἰς προσκύνησιν τοῦ Θεοῦ.

**Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ἐλήσων ἡμᾶς. Ἀμήν.**

(*) Ἰσως Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, διότι οἱ Στρωματεῖς εἶναι ἔργον οὐχὶ τοῦ Ὀριγένους, ἀλλὰ τούτου τοῦ Κλήμεντος.